

Ardiyak eta Legoya.

Ardiyak kejaz ziran
 joan legoyagana,
 esanaz justiziya
 naigenduke jauna.
 Otsóak iya gure
 artalde guziya,
 jan dute eta egin
 beza justiziya.
 Ordena bereala
 onek eman zuben,
 berriz ardirik iñork
 lapurtzen bazuben,
 izango zubela chit
 kastigu gogorra,
 bere biziz zubela
 pagatuko zorra.
 Andikan laister bera
 eroririk miñez,
 aitz zuloan gelditu
 zan irten eziñez.
 Eta luzarochoan
 egonikan ala,
 zulotikan jan billa
 irteten etzala,
 arkitzen zan goseak
 eta zer jan gabe,
 eziñ egiñik ezer
 jatekoren jabe.
 Onela zala ardi
 bi zitzayozkan juan,
 kejaz beren umeak
 ziozkatela jan.
 Aiek jan zitubena
 otso zar bat zala,
 eta arren ta arren
 kastigazezala.
 —Ondo da, esan zien,

kastigatuko da
 bañan orain zait beste
 gauza bat gogora,
 nik ura kastigatu
 edo naiz ill arren,
 nola beste urtea
 ondoren datorren,
 orduban ere ez da
 otsorik paltako,
 zuen ume berriyak
 ostu ta jateko.
 Eta onen onena
 izango da emen,
 nik esaten detana
 egitea amen.
 Berriz onelakorik
 ez dedin gertatu
 obeko zaituztet nik
 sabelian sartu.
 Ala, zuen umerik
 ez du iñork jango,
 eta ni naiz gilborra
 beteta egongo.
 Au esatearekin
 illik bi ardiyak,
 ezurrik utzigabe
 jan zituben biyak.

.

Ispillu ontan degu
 ikusten argiro,
 nola dan justiziya
 egiten garbiro.
 Ez dala basta zuzen
 jartzea legeak,
 oker kunplitutzekotz
 beren egilleak.

RAMON ARTOLA.